

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyň: **a) Fiala, Tejkal a partneři, advokátní kancelář, s. r. o.**, se sídlem Helfertova 2040/13, Brno, **b) HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátní kancelář**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0178/2019/VZ-34931/2019/322/LKa, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová, s. r. o.**, se sídlem Prvního pluku 206/7, Praha 8, **II) Regionální organizátor pražské integrované dopravy, příspěvková organizace**, se sídlem Rytířská 406/10, Praha 1, o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2022, č. j. 30 Af 14/2020 - 233,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Osoba zúčastněna na řízení II) (dále jen „zadavatel“) zahájila dne 12. 10. 2018 zadávací řízení na zadání veřejné zakázky ve zjednodušeném režimu podle § 129 zákona č. 134/2016 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „ZZVZ“), s názvem *Poskytování právních služeb*. Jeho předmětem bylo obecné poskytování právních služeb pro zadavatele externím dodavatelem (dále jen „zadávací řízení“). Žalobkyně podaly do zadávacího řízení společnou nabídku jako *Společnost pro ROPID*, kterou založily podle § 2716 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „OZ“). Zadavatel následně zaslal žalobkyním oznámení o výběru dodavatele, jehož přílohou byla mj. zpráva o hodnocení nabídek ze dne 14. 12. 2018 a podrobný popis hodnocení nabídek (dále jen „zpráva“). Zadavatel v zadávacím řízení hodnotil nabídky dvou uchazečů. Vybraným dodavatelem se stala osoba zúčastněna na řízení I) (dále jen „vybraný dodavatel“).

[2] Žalobkyně podaly proti hodnocení nabídek a proti rozhodnutí o výběru dodavatele námitky, jimž zadavatel nevyhověl a svým rozhodnutím ze dne 14. 1. 2019, sp. zn. 0041/19/OTP/SK, námitky podle § 245 odst. 2 ZZVZ v plném rozsahu odmítl. Žalobkyně proto doručily žalovanému návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (dále jen „návrh“). Žalovaný výrokem III. svého rozhodnutí podle § 263 odst. 2 ZZVZ, vydaného dne 12. 4. 2019, č. j. ÚOHS-S0043/2019/VZ-10567/2019/511/ŠNo, zrušil úkony zadavatele spojené s hodnocením nabídek účastníků zadávacího řízení zaznamenané ve zprávě a všechny následující úkony v předmětném zadávacím řízení.

[3] Vybraný dodavatel proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal rozklad, na jehož základě předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0070,0097/2019/VZ-20432/2019/322/LKa, prvostupňové rozhodnutí podle § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání. Následně žalovaný výrokem I. svého rozhodnutí vydaného dne 18. 9. 2019, č. j. ÚOHS-S0043/2019/VZ-25745/2019/511/ŠNo (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), podle § 265 písm. c) ZZVZ zamítl návrh v části, která směřovala proti postupu zadavatele při porízení zprávy, neboť návrh v této části nesměřoval proti postupu, který byl zadavatel povinen dodržovat. Podle § 265 písm. a) ZZVZ výrokem II. zamítl návrh v části, která směřuje proti postupu zadavatele při hodnocení nabídek, neboť nezjistil důvody pro uložení nápravného opatření.

[4] Navazující rozklad žalobkyň předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019, č. j. ÚOHS-R0178/2019/VZ-34931/2019/322/LKa, vydaným podle § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil (dále jen „rozhodnutí předsedy žalovaného“).

[5] Žalobkyně se proti němu bránily žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který jejich žalobu napadeným rozsudkem zamítl. Žalobkyně se u krajského soudu domáhaly přezkumu rozhodnutí předsedy žalovaného, přičemž stěžejní námitka se týkala zákonnosti hodnocení nabídek účastníků v zadávacím řízení. Konkrétně jejich výtky směřovaly k hodnocení nabídek v rámci kritéria č. 3 – Kvalita zpracování právních rozborů, subkritéria č. 1 – Vzorová práce č. 1: „Právní rozbor k otázce přímého uzavření nové smlouvy o závazku veřejné služby v železniční dopravě“.

pokračování

[6] Žalobkyně byly toho názoru, že zadavatel porušil ustanovení § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ i zásadu transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZZVZ, neboť ve zprávě neuvedl *hodnocené údaje* z nabídek odpovídající kritériu č. 3. Konkrétně měly za to, že zadavatel byl povinen ve zprávě předložit dané právní rozborů, nebo uvést alespoň citace konkrétních pasáží právních rozborů, které byly pro hodnocení relevantní. Dále namítaly, že zadavatel postupoval při hodnocení právních rozborů v rozporu s § 119 odst. 1 ZZVZ, se zásadou transparentnosti a se zásadou rovného zacházení, neboť zohledňoval aspekty, které v zadávací dokumentaci neuvedl. Žalobkyně rovněž tvrdily, že zadavatel nerespektoval zásadu transparentnosti ani při přidělování bodů v rámci hodnocení právních rozborů účastníků. Zadavatel totiž nezdůvodnil, proč při hodnocení právních rozborů pomocí šesti předem určených parametrů udělil či strhl účastníkům konkrétní počet bodů.

[7] Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze skutečnosti, že zadavatel v zadávací dokumentaci upozornil, že nebude-li v zadávacích podmínkách uvedeno jinak, *„bude se při zadávání této veřejné zakázky postupovat přiměřeně dle pravidel stanovených zákonem pro otevřené řízení.“* Ačkoli zadavatel v záhlaví zprávy zmínil, že ji pořídil podle § 119 odst. 2 ZZVZ, nemusel s ohledem na to, že rozhodující je obsah zadávací dokumentace, dodržet povinnosti plynoucí z daného ustanovení plně, nýbrž pouze přiměřeně. Z tohoto důvodu nemohl porušit konkrétní ustanovení části čtvrté ZZVZ, neboť se k bezvýhradnému postupu podle daných ustanovení nezavázal. I kdyby však zadavatel byl povinen postupovat podle § 119 odst. 2 ZZVZ, nezákonnosti by se nedopustil, neboť pravidlům stanoveným v daném ustanovení vyhověl.

[8] Dále se krajský soud zabýval námitkami souvisejícími s nezákonným hodnocením právních rozborů. S odkazy na judikaturu mj. konstatoval, že předmětem přezkumu hodnocení zadavatele může být pouze to, zda byla dodržena pravidla hodnocení stanovená zadavatelem v zadávací dokumentaci, a zda byla splněna zásada transparentnosti celého procesu. Žalovaný však není oprávněn při své přezkumné činnosti vstupovat do myšlenkových pochodů jednotlivých hodnotitelů a tyto myšlenkové pochody jakkoliv přezkoumávat, hodnotit či dokonce nahrazovat vlastním správním uvážením. Jestliže způsob hodnocení vzorových prací připouští uvážení hodnotící komise, pak to nutně neznamená, že by se jednalo o netransparentní postup. Zásadní je, zda zadávací podmínky ponechávají hodnotící komisi určitý právem aprobovaný prostor pro uvážení, nebo prostor pro svévoli. S ohledem na nadepsané pak krajský soud jednotlivým námitkám směřujícím proti nezákonnému hodnocení právních rozborů nepřisvědčil.

[9] Stejně tak krajský soud shledal nedůvodnou námitku, podle níž zadavatel nedostatečně odůvodnil, proč u jednotlivých parametrů přidělil právním rozborům právě konkrétní počet bodů. Podle napadeného rozsudku nelze přezkoumávat, zda daným nabídkám bylo přiděleno odpovídající bodové hodnocení, neboť nejde o matematické operace, ale o subjektivní hodnocení založené na odborných znalostech a zkušenostech hodnotící komise, u něhož nelze určit, jaký počet bodů by měl být „správně“ přidělen.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

[10] Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatelka v prvé řadě namítá, že napadený rozsudek je stručný a nelze z něj dovodit, jak krajský soud ke svým závěrům dospěl. Rovněž mu vytýká, že pouze přejal závěry žalovaného a jeho předsedy, aniž by se vyjádřil k podrobné argumentaci stěžovatelky, která tyto závěry vyvracela. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[12] První obsáhlejší okruh námitek se týká tvrzení stěžovatelky, že zadavatel porušil povinnost stanovenou v § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ i zásadu transparentnosti podle § 6 odst. 1 ZZVZ, neboť ve zprávě nepředložil hodnocené právní rozborů, ani neuvedl alespoň citace konkrétních pasáží právních rozborů, které byly pro hodnocení relevantní. Podle stěžovatelky ze znění § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ vyplývá, že *hodnocenými údaji* z nabídek, které je zadavatel povinen ve zprávě uvést, je nutné rozumět právě obsah právních rozborů předložených účastníky zadávacího řízení. Jelikož však zadavatel ve zprávě nepředložil ani tyto rozborů, ani relevantní citace z nich, není jasné, co právní rozbor vybraného dodavatele obsahuje, ani nelze zjistit, zda provedené hodnocení odpovídalo zákonu. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem napadeného rozsudku, že zadavatel nemusel pořídit zprávu ve smyslu § 119 odst. 2 ZZVZ. Zadavatel v zadávací dokumentaci uvedl, že *„nebude-li [...] stanoveno něco jiného, bude se při zadávání této veřejné zakázky postupovat přiměřeně dle pravidel stanovených zákonem pro otevřené řízení.“* Stěžovatelka má za to, že zadavatel v zadávacích podmínkách nestanovil jinak, proto byl povinen postupovat přiměřeně dle pravidel pro otevřené řízení, vč. § 119 odst. 2 ZZVZ.

[13] Stěžovatelka rovněž upozorňuje, že zadavatel ve zprávě a v dalších souvisejících dokumentech uvedl, že je zpracoval podle § 119 odst. 2 ZZVZ, čímž ve smyslu § 39 odst. 1 *in fine* ZZVZ výslovně „potvrdil“ a „konkretizoval“ přímo v průběhu zadávacího řízení, že při zpracování zprávy postupoval v souladu s § 119 odst. 2 ZZVZ. Lze poukázat i na to, že zpráva svou strukturou doslovně odpovídá struktuře písemné zprávy o hodnocení nabídek dle § 119 odst. 2 ZZVZ – i z toho je zjevné, že zadavatel při zpracování zprávy postupoval podle § 119 odst. 2 ZZVZ. Stěžovatelka dále míní, že by při výkladu zadávacích podmínek a postupu zadavatele měla být zohledněna také obecná výkladová pravidla stanovená v OZ. Nesouhlasí přitom s názorem krajského soudu, že je pro určení pravidel zadávacího řízení stěžejní obsah zadávací dokumentace, nikoliv dokumenty vyhotovené až v průběhu zadávacího řízení. Dle tohoto názoru by zadavatel musel všechna pravidla pro zadávací řízení stanovit předem v zadávací dokumentaci, což podle stěžovatelky není reálné.

[14] Stěžovatelka dále tvrdí, že i kdyby zadavatel neporušil § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ, postupoval v rozporu se zásadou transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZZVZ. V tomto směru vytýká žalovanému a jeho předsedovi, že se k tomuto argumentu vůbec nevyjádřili a posuzovali pouze porušení § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ. Krajský soud se v napadeném rozsudku s touto námitkou neztotožnil, neboť se podle něj žalovaný i jeho předseda s argumentem vypořádali. Odkázal však k tomu na část rozhodnutí žalovaného, která se sice týká porušení zásady transparentnosti, ovšem ve vztahu k přidělování bodů v rámci hodnocení jednotlivých parametrů právního rozboru (srov. odst. [22] níže), nikoli ve vztahu k uvedení *hodnocených údajů* z nabídek. Stěžovatelka

pokračování

rovněž nesouhlasí s názorem krajského soudu, že zadavatel hodnotil nabídky v souladu s § 119 ZZVZ, přestože k tomu nebyl povinen. Stěžovatelka se domnívá, že krajský soud zaměnil povinnost dle § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. s bodem 2. téhož ustanovení ZZVZ. S ohledem na nadepsané má stěžovatelka za to, že žalovaný, jeho předseda i krajský soud vycházeli z neúplného a nesprávného skutkového zjištění i právního posouzení dané věci. Proto jsou jejich rozhodnutí i napadený rozsudek nepřezkoumatelné a nezákonné.

[15] V dalším okruhu námitek stěžovatelka tvrdí, že zadavatel hodnotil právní rozborů účastníků v rozporu s § 119 odst. 1 ZZVZ, se zásadou transparentnosti a se zásadou rovného zacházení. Zohledňoval při něm totiž aspekty, jež neuvedl v zadávací dokumentaci. Stěžovatelka tak nevěděla, že tyto aspekty má ve svém právním rozboru zpracovat a že jejich přítomnost či absence budou hodnoceny pozitivně nebo negativně. Na základě popsaného má za to, že v důsledku netransparentních zadávacích podmínek se mohl zadavatel až po podání nabídek rozhodnout, které aspekty bude hodnotit a zda je bude hodnotit kladně ve prospěch vybraného dodavatele nebo záporně k tíži stěžovatelky.

[16] Konkrétně stěžovatelka poukazuje na to, že při hodnocení parametru č. 1 právního rozboru (Celková odborná právní úroveň právního rozboru) zadavatel strhl stěžovatelce 2 body, ačkoli za tentýž nedostatek strhl stěžovatelce body i při hodnocení parametru č. 4 (Komplexnost právního rozboru). Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že takový postup je rozporný se zásadou transparentnosti a „přičetl“ stěžovatelce 2 body zpět. Poté však dospěl k závěru, že uvedeným postupem zadavatel neovlivnil a nemohl ovlivnit výběr dodavatele s ohledem na rozdíl celkového počtu bodů přidělených účastníkům. Předseda žalovaného toto hodnocení potvrdil. Krajský soud s ním však nesouhlasil, neboť úkolem žalovaného není na základě vlastní úvahy přidělovat body podaným nabídkám. Podle krajského soudu zadavatel hodnotil nabídky v souladu se zákonem. Závěry žalovaného a jeho předsedy tímto korigoval.

[17] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu o zákonnosti postupu zadavatele, který podle ní prováděl „dvojí trestání“, čímž jen uměle znevýhodňoval její nabídku opakovaným strháváním bodů za tytéž skutečnosti. Namítá rovněž, že krajský soud sám nabídky hodnotil, ačkoli v napadeném rozsudku vytýkal žalovanému, že mu vyhodnocování nabídek nepřísluší. Stěžovatelka taktéž rozporuje posouzení žalovaného, jeho předsedy i krajského soudu, že postup zadavatele (byť dle krajského soudu zákonný) neovlivnil a nemohl ovlivnit výběr dodavatele. Krajský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatelky, která konkurovala názoru žalovaného, a s jeho odůvodněním se pouze ztotožnil. Stěžovatelka má obecně za to, že pokud by zadavatel hodnotil skutečnosti, které hodnotit měl, tak nelze vyloučit, že by hodnocení dopadlo jinak. S ohledem na znění § 263 odst. 2 ZZVZ měl žalovaný zadávací řízení zrušit. Pokud tak neučinil, postupoval nezákonně. Rozhodnutí žalovaného i jeho předsedy jsou nepřezkoumatelná a spočívají na nesprávném právním posouzení věci.

[18] Dále stěžovatelka upozorňuje, že zadavatel při hodnocení parametru č. 2 právního rozboru (Jednoznačnost a srozumitelnost učiněných právních závěrů) hodnotil mj. „úroveň, resp. míru „zacílení“ odpovědí na dotazy zadavatele“, ačkoli ze zadávací dokumentace žádné dotazy neplynou. Z obsahu zprávy vysvítá, že právní rozbor vybraného dodavatele odpovídá na dotazy „v míře naprosto uspokojující potřeby zadavatele“

a že právní rozbor stěžovatelky odpovídá na dotazy „*ve výrazně méně uspokojující míře*“, přestože zadavatel v zadávací dokumentaci žádné konkrétní potřeby, které měly být těmito dotazy uspokojeny, nestanovil. Žalovaný, jeho předseda, ani krajský soud v tomto nespátřovali pochybení zadavatele, přestože dotazy předem neznal ani zadavatel. Ten v řízení před žalovaným uvedl, že právní rozborů účastníků měly odpovídat „*na případné dotazy, které by ze strany zadavatele logicky mohly přicházet do úvahy. Za kvalitnější je pak nutno považovat právní rozbor, který takového dotazy předem identifikuje a poskytuje na ně odpověď* [...]“. Zadavatel z pohledu stěžovatelky mohl až při vyhodnocování nabídek rozhodnout, jaké odpovědi na předem neznámé dotazy uspokojují jeho potřeby, a jaké nikoli. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem žalovaného, že by zadavatel neměl fakticky co hodnotit, pokud by konkrétně určil, jaké problémové situace mají dodavatelé řešit. Takové konkrétní problémy měl zadavatel v případě subjektivního hodnocení právních rozborů uvést – poté by mohl hodnotit odbornost, kvalitu či know-how návrhu. Postup zadavatele aprobevaný žalovaným, jeho předsedou i krajským soudem považuje stěžovatelka za nepřezkoumatelný, netransparentní a nezákonný.

[19] Podle stěžovatelky zadavatel při hodnocení parametru č. 3 právního rozboru (Návaznost závěrů na obsah právního rozboru a formulované argumenty) pozitivně hodnotil primárně řešení problematiky tzv. kvazinabídkového řízení, a to ve vztahu k vybranému dodavateli. Stěžovatelka namítá, že zadavatel v zadávací dokumentaci nepožadoval, aby účastníci tuto otázku řešili. Podle žalovaného, jeho předsedy i krajského soudu opět nedošlo k porušení zásady transparentnosti ani rovného zacházení. Dle stěžovatelky však postup zadavatele netransparentní byl, a to z týchž důvodů, jako v situaci popsané v předchozím odstavci.

[20] Dále stěžovatelka poukazuje na dílčí pochybení při hodnocení zbylých parametrů č. 4, 5 a 6 právního rozboru, resp. při přezkumu těchto hodnocení. Stěžovatelka uvádí, že se předseda žalovaného nezabýval některými jejími námitkami uplatněnými v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného a pouze zopakoval jeho právní posouzení. Napadený rozsudek pak tomuto postupu v odst. 64 přisvědčil.

[21] Stěžovatelka vytýká zadavateli, že negativně hodnotil skutečnost, že nevzala v úvahu praktické problémy, které se u přímého zadání často objevují, jejichž řešení je nejasné a mnohdy se u různých zadavatelů liší. Není přitom jasné, jaké praktické problémy měla v návrhu rozebrat, neboť v zadávací dokumentaci nebyly žádné takové problémy uvedeny. Konkrétně stěžovatelka uvádí, že zadavatel hodnotil jako zásadní klad právního rozboru vybraného dodavatele, že v něm zmínil problematiku vedení dokumentace o kontrakčním procesu. U nabídky stěžovatelky absenci této otázky hodnotil negativně. Stěžovatelka k tomu namítá, že opět ze zadávací dokumentace neplynulo, že by právní rozbor měl danou problematiku obsáhnout. Vedení dokumentace je navíc problémem okrajovým, který napadne každého, kdo nějak s veřejnými prostředky nakládá. Stěžovatelce dále není zřejmé, co zadavatel rozumí pojmy *přehlednost, snadná orientace v textu a nižší úroveň uživatelského komfortu* v rámci hodnocení parametru č. 6 právního rozboru (Míra přehlednosti textu). Zadavatel ve zprávě nevymezil, co těmito pojmy rozuměl a co v rámci daného parametru konkrétně hodnotil. K této dílčí námitce se napadený rozsudek nevyjádřil. Kromě toho stěžovatelka upozorňuje na další „dvojitý trestání“, kdy jí zadavatel strhl body při hodnocení parametru č. 3 a 6 za tutéž skutečnost,

pokračování

konkrétně za nedostatečnost závěrů právního rozboru. Předseda žalovaného ani krajský soud se k tomuto nevyjádřili, jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.

[22] V posledním okruhu kasačních námitek stěžovatelka tvrdí, že zadavatel porušil zásadu transparentnosti i tím, že ze zadávací dokumentace ani ze zprávy nevyplývá, proč zadavatel přidělil či strhl v rámci konkrétních parametrů konkrétní počet bodů. Předseda žalovaného konstatoval, že zadavatelem přidělené body nelze označit za „nahodilé“, neboť jejich přidělení má oporu v provedeném hodnocení. Krajský soud k této otázce uvedl, že zadavatel dostatečně odůvodnil, proč sráží u jednotlivých kritérií právě daný počet bodů. S tím však stěžovatelka nesouhlasí – zadavatel odůvodnil pouze to, proč přidělil nebo strhl body, ale nikoli, proč právě daný počet bodů a ne jiný. Stěžovatelka se domnívá, že u subjektivních kritérií musí být popis provedeného hodnocení natolik precizní, aby z něj bylo zjevné, proč zadavatel udělil dané nabídce právě daný počet bodů. Hodnocení tak není přezkoumatelné, ani transparentní.

[23] Žalovaný ve svém vyjádření k podané kasační stížnosti zrekapituloval závěry svého rozhodnutí, rozhodnutí jeho předsedy i napadeného rozsudku, s nimiž se obecně ztotožňuje. Podle jeho názoru je třeba rozlišovat akty stanovení zadávacích podmínek a akty aplikace zadávacích podmínek. Pořízení zprávy nepředstavuje právní jednání, jímž by se zadávací podmínky měnily, nýbrž jen postup, při němž se zadavatel zadávacími podmínkami řídí. Z hlediska stanovení zadávacích podmínek je rozhodující znění toho právního jednání, kterým zadavatel zadávací podmínky stanovil – tím je zpravidla zadávací dokumentace, případně její změna. Není možné, aby zadavatel obsah zadávacích podmínek svými postupy při jejich aplikaci konkludentně měnil, rozšiřoval či zužoval. To by bylo v rozporu se zásadou transparentnosti a s požadavkem závaznosti zadávacích podmínek. Případná aplikace výkladových pravidel podle OZ by na tom nemohla nic změnit. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[24] Vybraný dodavatel jako osoba zúčastněná na řízení I) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že stěžovatelka jen jinými slovy opakuje argumenty, které uplatnila již v předchozích řízeních a které jí orgány veřejné moci již vyvrátily. S ohledem na to navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[25] Zadavatel, jako osoba zúčastněná na řízení II), ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkazuje na rozhodnutí žalovaného a na rozsudek krajského soudu, s nimiž se plně ztotožňuje. V závěru vyjádření Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů

[27] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[28] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Platí totiž, že v případě existence vad stanovených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. již zpravidla není dán prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[29] Z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyplývá, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za prokázaný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za (ne)správné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za (ne)důvodnou (srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. např. rozsudky NSS ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58), resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS).

[30] Z obsahu kasační námitky vyplývá, že stěžovatelka vytýká napadenému rozsudku jeho údajnou nepřezkoumatelnost pro jeho nedostatek důvodů. Pokud má stěžovatelka za to, že odůvodnění napadeného rozsudku je příliš stručné a nezabývá se dostatečně některými námitkami, upozorňuje Nejvyšší správní soud, že podle ustálené judikatury „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, odst. 68, dále též rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, nebo ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 - 108). Jinými slovy, soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 4. 2022, č. j. 8 Afs 15/2020 - 85, odst. [29], publ. pod č. 4354/2022 Sb. NSS).

pokračování

[31] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že by napadený rozsudek byl přespříliš stručný. Krajský soud sice dopodrobna všechny námitky stěžovatelky nevypořádal, je to však způsobeno celkovým rozsahem žaloby čítajícím 40 stran textu i repeticí typově podobných či totožných argumentů na různých místech žaloby. Tato situace se opakuje i v řízení o kasační stížnosti, která má v projednávané věci 42 stran. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není podrobné vypořádání veškerých námitek stěžovatelky ani účelné, ani nezbytné s ohledem na uváděnou judikaturu. Krajský soud argumentaci obsaženou v žalobě jako celek odmítl na základě vlastní konkurující a ucelené právní úvahy. Takový postup nepředstavuje vadu řízení, je souladný s nadepsanou judikaturou a Nejvyšší správní soud s ním souhlasí. Nelze tak stěžovatelce přisvědčit ani v námitce, že by krajský soud jen převzal závěry žalovaného, aniž by se blíže zabýval jejich správností.

III. b) K neuvedení hodnocených údajů ve zprávě

[32] Stěžovatelka namítá, že si zadavatel počínal nezákonně, pokud ve zprávě v rozporu s § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. ZZVZ i se zásadou transparentnosti podle § 6 odst. 1 ZZVZ neuvedl *hodnocené údaje* z nabídek. Těmi měly být předmětné právní rozborů účastníku, nebo alespoň citace konkrétních pasáží z nich. Stěžovatelka má za to, že zadavatel musel podle § 119 odst. 2 postupovat především proto, že se k tomu zavázal v zadávací dokumentaci a tento svůj závazek potvrdil i v dalších dokumentech, zejména v samotné zprávě.

[33] Podle § 6 odst. 1 ZZVZ „[z]adavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti.“

[34] Podle § 39 odst. 1 ZZVZ „[z]adavatel postupuje v zadávacím řízení podle pravidel stanovených tímto zákonem a je přitom povinen dodržet stanovené zadávací podmínky. Pokud pravidla pro průběh zadávacího řízení tento zákon nestanoví, určí je zadavatel v souladu se zásadami podle § 6.“

[35] Podle § 99 odst. 1 ZZVZ „[z]adávací podmínky obsažené v zadávací dokumentaci může zadavatel změnit nebo doplnit před uplynutím lhůty pro podání žádosti o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. Změna nebo doplnění zadávací dokumentace musí být uveřejněna nebo oznámena dodavatelům stejným způsobem jako zadávací podmínka, která byla změněna nebo doplněna.“

[36] Podle § 119 odst. 2 písm. d) bod 1. a 2. ZZVZ „[z]adavatel pořídí písemnou zprávu o hodnocení nabídek, ve které uvede popis hodnocení, ze kterého budou zřejmé 1. hodnocené údaje z nabídek odpovídající kritériím hodnocení, 2. popis hodnocení údajů z nabídek v jednotlivých kritériích hodnocení.“

[37] Podle § 129 odst. 2 ZZVZ „[z]adavatel při zadávání veřejné zakázky ve zjednodušeném režimu postupuje podle této části a použije také části první, druhou, desátou až třináctou.“

[38] Podle § 129 odst. 5 ZZVZ „*pro zadávací dokumentaci a zadávací podmínky se použijí ustanovení § 96 až 99 obdobně. Zadavatel může stanovit v zadávací dokumentaci jednotlivá pravidla pro zadávací řízení pro nadlimitní režim.*“

[39] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že se podstatou dané námitky podrobně zabývali žalovaný (srov. odst. 241-248 prvostupňového rozhodnutí) i jeho předseda (srov. odst. 22-29 jeho rozhodnutí), stejně jako napadený rozsudek (srov. odst. 35-47). Stěžovatelka se mylí, domnívá-li se, že zadavatel byl povinen postupovat *zcela* podle § 119 odst. 2 ZZVZ. Zadavatel v úvodu zadávací dokumentace předestřel, že zadával veřejnou zakázku ve zjednodušeném režimu podle § 129 ZZVZ. Zároveň si vyhradil, že „*nebude-li v zadávacích podmínkách této veřejné zakázky stanoveno něco jiného, bude se při zadávání této veřejné zakázky postupovat přiměřeně dle pravidel stanovených zákonem pro otevřené řízení.*“ Jak již bylo v napadeném rozsudku uvedeno (srov. odst. 39), ustanovení § 129 odst. 2 ZZVZ ukládá zadavateli při zadávání ve zjednodušeném režimu dodržovat základní zásady a některá další podstatná pravidla plynoucí ze ZZVZ, nikoli však všechna. Zadavatel je v tomto režimu oprávněn stanovit průběh zadávacího řízení volněji s ohledem na § 129 odst. 5 ZZVZ i na navazující odstavce (k povaze zjednodušeného režimu srov. též rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 3. 2018, č. j. ÚOHS-R0226/2017/VZ-06936/2018/321/ZSř, odst. 96 a 97). Pokud se zadavatel zavázal postupovat podle pravidel stanovených zákonem pro otevřené řízení *přiměřeně*, neznamená to, že by byl povinen dodržet *zcela* veškerá ustanovení týkající se otevřeného řízení. Ohledně výkladu pojmu *přiměřeně* lze opět odkázat na napadený rozsudek (srov. odst. 42), i na rozhodnutí předsedy žalovaného (srov. odst. 26). V projednávané věci tak bylo na zadavateli, jaká z ustanovení týkajících se otevřeného řízení využije v předmětném zadávacím řízení. Limitován byl při tom zákonnou úpravou (srov. § 129 ZZVZ) i svou vlastní vůlí vyjádřenou v zadávací dokumentaci (tedy že bude postupovat *přiměřeně* podle dané úpravy, nebude-li v zadávací dokumentaci stanoveno jinak).

[40] Domnívá-li se stěžovatelka, že zadavatel v průběhu zadávacího řízení „potvrdil“ a „konkretizoval“, že bude postupovat v souladu s § 119 odst. 2 ZZVZ, neboť na ustanovení odkázal v záhlaví zprávy, nelze s tímto názorem souhlasit. Zadavatel je v souladu s § 129 odst. 5 ZZVZ povinen postupovat podle § 99 odst. 1 ZZVZ, z něž vyplývá, že zadávací podmínky stanovené v zadávací dokumentaci měnit a doplňovat lze, nicméně takovou změnu nebo doplnění musí zadavatel uveřejnit nebo oznámit dodavatelům stejným způsobem jako původní zadávací dokumentaci. Toto pravidlo koriguje pro účely zadávání ve zjednodušeném režimu § 129 odst. 7 ZZVZ, podle něž zadavatel „*může v průběhu zadávacího řízení měnit zadávací podmínky, pokud tím nejsou narušeny zásady podle § 6.*“ Ze skutkových zjištění žalovaného ani krajského soudu však neplyne, že by obsah zprávy představoval změnu či doplnění zadávací dokumentace.

[41] Lze navíc poukázat na rozhodovací praxi předsedy žalovaného, podle níž je pro obsah zadávacích podmínek rozhodující znění zadávací dokumentace modifikované eventuálně jejími změnami, doplněními či vysvětleními dle § 36 odst. 7, resp. § 99 a § 98 ZZVZ, mají-li materiálně charakter změny. Naproti tomu následné postupy zadavatele v zadávacím řízení, při nichž se zadavatel zadávacími podmínkami jen řídí, tedy vyvozuje z nich pro sebe či účastníky zadávacího řízení určité důsledky, zásadně nepředstavují

pokračování

právní jednání, jehož účelem by bylo měnit zadávací podmínky (srov. rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 7. 2020, č. j. ÚOHS-20003/2020/322/BVÍ, bod 35). Jinými slovy, nelze bez dalšího směřovat obsah *aktů stanovení zadávacích podmínek* oproti *aktům jejich aplikace*. Zadavatel tak ve zprávě nemohl „konkretizovat“ zadávací podmínky, aniž by naplnil zákonné předpoklady změny či doplnění zadávací dokumentace. Nesplnění těchto zákonných předpokladů nelze překlénout ani tvrzenou podobností struktury zprávy v projednávané věci s uspořádáním zprávy o hodnocení nabídek dle § 119 odst. 2 ZZVZ, ani výkladovými pravidly podle OZ. K údajné podobnosti struktury zprávy se zákonnými požadavky lze nadto dodat, že zákon ani zadávací podmínky neomezovaly zadavatele v tom, aby pro účely své zprávy využil zákonem stanovenou strukturu zprávy. Pokud tuto strukturu zadavatel použil jako „šablonu“, ačkoli k tomu nebyl povinen, neznamená to, že by tímto jednáním na sebe bez dalšího vztáhl veškeré povinnosti, které zákon spojuje s řízením v nadlimitním režimu, v němž by zadavatel byl povinen zprávu s předepsaným uspořádáním vyhotovit. Zadavatel si v dané věci použitím této „šablony“ pouze vypomohl k tomu, aby jeho zpráva byla přehlednější a transparentnější a nezaložil tím sobě žádnou další povinnost nad rámec těch, které již existovaly.

[42] Je tak nutné odmítnout názor stěžovatelky, že zadavatel byl povinen postupovat v zadávacím řízení zcela v souladu s § 119 odst. 2 ZZVZ – zadavatel se k tomu nezavázal ani v zadávací dokumentaci, ani svým následným jednáním. Stěžovatelce lze naopak přisvědčit v té části argumentace, že na zadavatele zadávajícího veřejnou zakázku ve zjednodušeném režimu dopadá mj. povinnost postupovat v souladu se zásadou transparentnosti ve smyslu § 6 odst. 1 ZZVZ. Nejvyšší správní soud však již se stěžovatelkou nesouhlasí v tom, že by zadavatel v projednávané věci zásadu transparentnosti porušil.

[43] Lze uvést, že obecná zásada transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZZVZ je v některých ohledech konkretizována dalšími zákonnými ustanoveními, které její projevy definují přesněji a přísněji. Jedním z těchto případů je i obsah § 119 odst. 2 ZZVZ, který stanovuje konkrétní požadavky na obsah zprávy o hodnocení nabídek v nadlimitním režimu. Ačkoli s ohledem na obsah zadávacích podmínek i meze stanovené zákonem nebyl zadavatel povinen postupovat podle § 119 odst. 2 ZZVZ, krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že i kdyby se k této povinnosti zavázal, „jeho postup by pravidlům zakotveným v daném ustanovení vyhověl“ (srov. odst. 46).

[44] Krajský soud k tomuto dále rozvedl, že zadavatel nemusel nezbytně „učinit součástí zprávy o hodnocení nabídek kompletní právní rozbor jednotlivých dodavatelů či citace jejich částí“, ale stačilo popsat jednotlivé *hodnocené údaje* (např. při hodnocení parametru č. 6 právního rozboru, tj. míra přehlednosti textu [nikoli parametru č. 5, jak nesprávně uvedl krajský soud] zadavatel vyhodnotil, že uživatelský komfort při čtení právního rozboru stěžovatelky je na nižší úrovni a způsobuje jej např. množství citací předpisů a jiných norem, které znesnadňují orientaci v textu). Nejvyšší správní soud vůči danému závěru krajského soudu nemá výhrady. Nelze souhlasit s názorem stěžovatelky, že by *hodnocenými údaji* měly být celé zprávy, nebo alespoň jejich citace. Takový výklad z výslovného znění zákona nevyplývá a podle názoru Nejvyššího správního soudu není ani v daném případě nezbytný pro naplnění účelu ustanovení, kterým je zejména průhlednost hodnocení nabídek pro všechny účastníky. Účastníci řízení mají mít možnost

seznámit se s informacemi, které zadavatel porovnával v rámci jednotlivých nabídek a které následně hodnotil. Těmito informacemi však nejsou celé právní rozborů a citace z nich, nýbrž jejich zásadní obsah, tj. výstupy a data z nich. Požadavek znalosti dalších informací jde již nad rámec zásady transparentnosti.

[45] Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že zadavatel *hodnocené údaje* ve zprávě shrnul natolik zřetelně a podrobně, že tím požadavky § 119 odst. 2 ZZVZ naplnil, ačkoli k tomu nebyl povinen. Pokud zadavatel v projednávané věci vyhověl přísnějším požadavkům podle § 119 odst. 2 ZZVZ, podle logického argumentu *a maiori ad minus* naplňuje jeho postup i mírnější požadavky plynoucí z obecné zásady transparentnosti.

[46] Stěžovatelka v tomto ohledu namítá, že se žalovaný ani jeho předseda s argumentací porušením zásady transparentnosti nevypořádali, a jejich rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Krajský soud pak porušení zásady transparentnosti ohledně tvrzené absence *hodnocených údajů* neshledal, odkázal k tomu však na argumentaci týkající se námítky porušení zásady transparentnosti v jiné části hodnocení nabídek – konkrétně při přidělování bodů v rámci hodnocení jednotlivých parametrů (srov. odst. [67] níže).

[47] Pokud jde o výtku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, nelze ji považovat za důvodnou. Krajský soud k argumentaci stěžovatelky uvedl, že k porušení zásady transparentnosti nedošlo, jelikož zadavatel splnil přísnější podmínky § 119 odst. 2 ZZVZ, ačkoliv k tomu nebyl povinen (srov. odst. [43] a [44] výše). Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že žalovaný ani jeho předseda konkrétně neposuzovali, zda byl postup zadavatele souladný se zásadou transparentnosti ve vztahu k dostatečnému popisu údajů, který byly v zadávacím řízení hodnoceny. Toto dílčí pochybení však podle názoru Nejvyššího správního soudu nemá vliv na celkovou zákonnost obou rozhodnutí, neboť k porušení zásady transparentnosti, jak dovodil krajský soud, v tomto směru nedošlo. Zrušení rozhodnutí žalovaného a jeho předsedy z tohoto důvodu by nemělo žádný skutečný dopad na právní postavení stěžovatelky, neboť by žalovaný, event. jeho předseda argumentaci krajského soudu pouze zakomponovali do svého rozhodnutí.

III. c) K provedenému netransparentnímu hodnocení

[48] Stěžovatelka namítá, že zadavatel při hodnocení právních rozborů zohledňoval aspekty, které dopředu neuvedl v zadávacích podmínkách. Konkrétně upozorňuje, že jí zadavatel strhl body při hodnocení jednoho z parametrů, ačkoli jí za tentýž nedostatek strhl body i v hodnocení jiného parametru. Toto považuje za netransparentní „dvojitý trestání“. Krajskému soudu dále vytýká, že sám nabídky hodnotil, ačkoli ani jemu posuzování nabídek nepřísluší. Stejně tak nesouhlasí se závěrem, že kroky zadavatele neovlivnily a nemohly ovlivnit výběr dodavatele. Stěžovatelka namítá, že i zadání dalších parametrů nebylo jednoznačné, případně že zadavatel při jejich vyhodnocování posuzoval aspekty, které ze zadávací dokumentace neplynou.

[49] Nejvyšší správní soud opětovně upozorňuje, že se těmito námitkami podrobně zabývali ve svém rozhodnutí žalovaný (srov. odst. 281-351 prvostupňového rozhodnutí) i jeho předseda (srov. odst. 30-54 jeho rozhodnutí), stejně jako napadený rozsudek (srov.

pokračování

odst. 52-63). Lze připomenout, že zadavatel nebyl povinen hodnotit nabídky podle § 119 odst. 1 ZZVZ (srov. odst. [39] a násl. výše), nýbrž dle základních zásad veřejného zadávání.

[50] Jednotlivé námitky stěžovatelky v tomto okruhu většinově směřují proti neurčitému vymezení parametrů hodnocení, případně k jejich následné údajně netransparentní aplikaci. Obecně nelze stěžovatelce přisvědčit, že by došlo k porušení daných základních zásad – Nejvyšší správní soud nesdílí názor, že by zadavatel vymezil aspekty neurčitě, nebo že by hodnotil aspekty, které v jednotlivých parametrech hodnocení v zadávací dokumentaci neuvedl. Takové tvrzení stěžovatelky je zavádějící vzhledem k podstatě a obsahu daného zadávacího řízení.

[51] V zadávacích podmínkách se odráží specifický předmět veřejné zakázky – poskytování právních služeb. Z obsahu zadávacích podmínek jasně vyplývá, že vypracování právních rozborů účastníky zadávacího řízení a jejich následné vyhodnocování zadavatelem na základě předem známých parametrů zjevně nesměřovalo jen k zjištění, zda účastníci dokáží nalézt a aplikovat relevantní právní úpravu. Cílem zpracování vzorového právního rozboru bylo i posouzení, zda jsou účastníci kompetentní i v jiných oblastech úzce souvisejících s poskytováním právních služeb (např. zda mají schopnosti jednoznačně a přehledně formulovat důležité závěry [srov. parametr č. 6] nebo odhalit případné nejasnosti a problematické otázky namísto klienta [srov. parametr č. 2]). Z pozice potenciálního klienta při poskytování právních služeb je přitom logické, že má-li být úkolem účastníka zadávacího řízení rozpoznat eventuální sporné otázky a upozornit na praktické problémy, nemohou být tyto aspekty konkrétně předestřeny v zadávací dokumentaci. Naopak, tyto hodnocené prvky mají být popsány do jisté míry obecně, neboť je úkolem účastníků jednak tyto problematické otázky odhalit a jednak se jim v souladu se zadanými parametry v právním rozboru věnovat. Zadavatel jistě mohl předem v zadávací dokumentaci určit konkrétní požadavky, jimiž se mají účastníci zabývat. Zároveň by tím dal zapravdu názoru stěžovatelky, že by pak mohl hodnotit odbornost, kvalitu či know-how právního rozboru. Tímto postupem by se však minul s jedním z cílů veřejné zakázky – ověřit schopnosti účastníků samostatně odhalit problematická místa obecného zadání právního rozboru. Tento cíl je přitom zcela legitimní a odpovídající účelu a předmětu veřejné zakázky.

[52] Se stěžovatelkou lze souhlasit v tom, že ze zadávací dokumentace výslovně nevyplývalo, kterým konkrétním problémům se mají účastníci v právních rozborech věnovat a jak bude jejich řešení, přítomnost či absence hodnocena. Avšak s ohledem na podstatu a obsah předmětného zadávacího řízení tomu tak ani být nemohlo. Zadavatel obecně určil požadavky na obsah právního rozboru a co nejpřesněji popsal parametry hodnocení (jak velmi podrobně rozepsal např. žalovaný ve svém rozhodnutí, srov. odst. 254 a násl.). Tím ponechal hodnotící komisi prostor pro uvážení v mezích těchto požadavků a parametrů i v mantinelech relevantních ustanovení zákona. Bylo následně na hodnotící komisi, které aspekty vyhodnotí jako lépe zpracované, vhodnější či důležitější z hlediska povahy veřejné zakázky, přičemž byla limitována popsávanými kritérii.

[53] Takový postup je v očích judikatury Nejvyššího správního soudu přípustný: „jestliže stanovený způsob hodnocení kritérií kvality připouští uvážení hodnotící komise, neznamená to nutně, že by se jednalo o netransparentní postup,“ (srov. rozsudek NSS ze dne

16. 9. 2020, č. j. 4 As 85/2020 - 38, odst. [30] a násl.). Daný prostor pro uvážení však nesmí umožňovat svévoli hodnotící komise tím, že by kritéria hodnocení byla vágní či nejednoznačná, případně že by úvahy hodnotící komise byly nelogické, netransparentní nebo diskriminační. Stejně tak by zadavatel měl volit hodnocení pomocí subjektivních a kvalitativních kritérií jen tehdy, pokud kvantitativními kritérii nebude moci zcela vystihnout podstatu daného aspektu veřejné zakázky. Tyto podmínky zadavatel v projednávaném případě splnil, jak pečlivě odůvodnili žalovaný i krajský soud v napadeném rozsudku (srov. odst. [49] výše). Nejvyšší správní soud s jejich závěry s ohledem na nadepsané souhlasí. Zdůrazňuje přitom, že hodnocení zadavatele nepředstavuje porušení zásady transparentnosti (ke korekci krajského soudu týkající se porušení zásady transparentnosti v rámci parametru č. 1 srov. odst. [61] níže).

[54] Je vhodné doplnit, že z výše uvedeného rozsudku NSS rovněž plyne, že se přesnost a konkrétnost vymezení požadavků v zadávacích podmínkách může lišit „*v závislosti na tom, jak detailní představu o jeho naplňování zadavatel má,*“ (srov. odst. [32]). Pokud zadavatel ví (např. s ohledem na svou odbornost či obsah veřejné zakázky), co od účastníků očekává, „*je zpravidla schopen hodnotící kritéria formulovat mnohem precizněji.*“ Takové požadavky budou jednoznačnější a transparentnější, ale účastníci nebudou motivováni, aby přišli s jiným, lepším řešením než s tím, které zadavatel poptává. Pokud „*si zadavatel není jist, jak má vypadat nejefektivnější řešení (např. proto, že v dané oblasti existuje několik srovnatelných obecně uznávaných postupů), lze [...] považovat méně precizní vymezení požadavků za zcela legitimní, neboť právě takový postup umožňuje dodavatelům řádně soutěžit i v této oblasti.*“

[55] Právě druhý případ vhodně ilustruje projednávanou situaci, jak byla popsána výše (srov. odst. [51] a [52]). Ačkoli by zadavatel měl usilovat o to, aby účastníci věděli, na co se při tvorbě nabídek mají zaměřit, povaha veřejné zakázky v projednávané věci toto do značné míry omezuje. Zadavatel v tomto případě vybíral dodavatele specifické odborné činnosti na základě kritérií ceny, zkušenosti členů realizačního týmu účastníka a kvality vzorových právních rozborů. Pokud jde o právní rozbor, mohl zadavatel dopředu vědět, že odpovědi na některé z otázek jsou fakticky správné, a podle toho je hodnotit. Ve zbylé části právního rozboru však ponechal účastníkům volnost v tom, aby do něj zařadili informace podle nich zásadní obecně i specificky pro situaci zadavatele, řešení otázek v praxi sporných, nejasných nebo právními předpisy neupravených, případně aby jinak obsahem právního rozboru zadavatele přesvědčili, že mají komplexní schopnosti a dovednosti, které zadavatel od poskytovatele právní služby může očekávat.

[56] Tyto hodnocené aspekty zadavatel v zadávacích podmínkách stanovil relativně obecně. Přesto z nich však podle Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, co mělo být obsahem právního rozboru, na co měli účastníci zaměřit svou pozornost a jak bude řešení rozboru hodnoceno. K tomu je nezbytné podotknout, že účastníci zadávacího řízení jsou odborníci, kteří se zjevně nesetkali s úkolem vypracovat právní rozbor poprvé a kteří byli schopni právní rozbor zpracovat i přes absenci konkrétních preferencí, požadavků a potřeb zadavatele tak, jak stěžovatelka sama považovala za vhodné (což ostatně stěžovatelka uvádí v kasační stížnosti, srov. odst. 116). To ostatně potvrzuje fakt, že stěžovatelka rovněž nepovažovala za nutné žádat o vysvětlení zadávací dokumentace ve smyslu § 98 odst. 3 ZZVZ. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že stěžovatelka neměla k zadávacím podmínkám

pokračování

takové nejasnosti, které by ji omezovaly v možnosti zpracovat nabídku do předmětného zadávacího řízení.

[57] Pokud jde o výtky k hodnocení jednotlivých parametrů, Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky o „dvojím trestání“ při hodnocení právních rozborů, neboť ze ZZVZ tvrzený „zákaz dvojího trestání“ nevyplývá. Strhnutí bodů v několika parametrech za tentýž nedostatek rovněž nelze považovat za diskriminační ani nerovné zacházení, neboť dané parametry dopadají na oba účastníky stejně. Tvrzené „znevýhodňování“ stěžovatelky spočívá pouze v tom, že nevyhověla plně jednomu parametru, na který navazoval jiný. Tím pádem nemohla zcela vyhovět ani tomuto dalšímu. Stanovení hodnoticích kritérií takovýmto způsobem samo o sobě nepředstavuje hodnocení provedené v rozporu se zákonem.

[58] Stěžovatelka dále namítá, že krajský soud sám hodnotil nabídky, ačkoli k tomu není kompetentní. Dále má za to, že žalovaný a jeho předseda jednali nezákonně, pokud „přičetli“ stěžovatelce strhnuté body v rámci parametru č. 1 pro údajný rozpor se zásadou transparentnosti a nezrušili zadávací řízení. Podle stěžovatelky zadavatel postupoval nezákonně, čímž ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr dodavatele.

[59] K námitce nezákonného hodnocení nabídek nekompetentními orgány je třeba podotknout, že žalovaný ani jeho předseda stěžovatelce body „nepřičetli“. Žalovaný v odst. 306 svého rozhodnutí uvedl, že zadavatel v rozporu se zásadou transparentnosti strhnul při hodnocení parametru č. 1 právnímu rozboru stěžovatelky *„2 body za nedostatečné zpracování některých problematik,“* ačkoli měl podle daného parametru posuzovat jen to, zda právní rozbor *„po právní stránce nevykazuje jakékoliv zjevné nesprávnosti či rozpor s platnými právními předpisy“*. Provedené posouzení mělo být hodnoceno až v parametru č. 4 (srov. odst. 299). Následně uvedl, že *„[p]okud by zadavatel [...] v souladu se zákonem [...] přidělil plný počet bodů, tj. 30, pak by nabídka [...] (po přepočítání těchto bodů váhou předmětného dílčího kritéria 40 %) [...] celkově získala 93,4 bodů, přičemž nabídka vybraného dodavatele získala celkem 98,82 bodů, což znamená, že nejvyšší počet bodů by získala nabídka vybraného dodavatele a nabídka navrhovatele by skončila jako druhá v pořadí,“* (srov. odst. 306). Pokračoval dále, že toto *„porušení zákona zadavatelem [...] neovlivnilo ani nemohlo ovlivnit výběr dodavatele, a není tak naplněna podmínka pro uložení nápravného opatření dle § 263 odst. 2 zákona spočívající v existenci alespoň potenciálního vlivu na výběr dodavatele,“* (srov. odst. 307).

[60] Žalovaný tak vyhodnotil, že zadavatel postupoval v rozporu se zásadou transparentnosti a nebyl důvod pro strhnutí daných 2 bodů. I kdyby však tyto 2 body nestrhl, zadávací řízení by nemohlo být potenciálně ovlivněno, neboť rozdíl mezi výsledky hodnocení nabídek stěžovatelky a vybraného dodavatele byl vyšší než předmětné 2 body. Ačkoli žalovaný situaci nesprávně právně posoudil, lze se s jeho postupem obecně ztotožnit v tom směru, že případné dílčí pochybení zadavatele, které se nemohlo významně promítnout do právního postavení stěžovatelky, není důvodem pro zrušení zadávacího řízení či dílčího úkonu zadavatele. Stěžovatelka k tomuto obecně namítá, že pokud by zadavatel hodnotil skutečnosti, které hodnotit měl, nelze vyloučit, že by hodnocení dopadlo jinak. Nejvyššímu správnímu soudu však není jasné, o jaké jiné nesprávně hodnocené skutečnosti se má jednat. Pokud jde o další konkrétní výtky

k hodnocení nabídky stěžovatelky, ty žalovaný, jeho předseda i krajský soud vypořádali a shledali, že v nich zadavatel nepochybil. Ve vztahu k jiným, blíže nepopsaným skutečnostem, které údajně byly či mohly být nesprávně hodnoceny, je třeba v obecné rovině uvést, že jejich nesprávné hodnocení ze správního spisu ani jiných skutkových zjištění nevyplývá.

[61] Namítá-li stěžovatelka, že krajský soud hodnotil nabídky, přestože k tomu nebyl příslušný, ani s tím Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Obecně lze uvést, že je třeba rozlišovat mezi hodnocením návrhů (tj. vystupováním namísto zadavatele a přidělováním bodů) a kontrolou rámce, v němž se zadavatel pohybuje (tj. posuzováním, zda byla dodržena pravidla zadávacího řízení). Z napadeného rozsudku je patrné, že krajský soud zkoumal právě to, zda zadavatel nepřekročil zákonné požadavky (srov. odst. 56), tj. zejména, zda je hodnocení transparentní a není excesivní nebo diskriminační (srov. odst. 57). Porušení zásady transparentnosti přitom neshledal, neboť vyhodnotil, že výtky zadavatele „*typu absentující zákonné úpravy vztahující se k územní samosprávě, popis výchozího právního stavu bez jakéhokoli vysvětlujícího či doplňujícího komentáře, výrazně teoretické pojetí práce, nebo neřešení problematiky alternativní nabídky*“ mohou spadat i pod hodnocení parametru č. 1. Proto korigoval závěry žalovaného o nezákonnosti postupu zadavatele. Nezbytným důsledkem toho bylo i konstatování o odůvodněném odečtení 2 bodů. Pro přehlednost lze doplnit, že pro důvodnost této námítky stěžovatelky by krajský soud sám musel hodnotit, zda v právním rozboru skutečně absentuje zákonná úprava týkající se územní samosprávy, zda je taková otázka pro hodnocení právního rozboru významná a jakým způsobem se má promítnout do získaného počtu bodů. K takovému hodnocení však nedošlo.

[62] Pokud jde o námitku týkající se nejasného pojmu *dotazy* v parametru č. 2, jak již bylo uvedeno výše (srov. odst. [51] a násl.), přesným vymezením předmětných *dotazů* v zadávacích podmínkách by zadavatel eliminoval jeden z podstatných a legitimních cílů veřejné zakázky. Ze zadání samotného parametru č. 2 výslovně vyplývá, že úkolem účastníků mělo být uvedení právních závěrů „*včetně jasného definování rizik zvažovaných řešení, jakož i případných možností jejich minimalizace či eliminace*“. V kontextu zadání daného parametru je podle Nejvyššího správního soudu jednoznačné, že pojem *dotazy* míří na úkoly, problémové okruhy zadání právního rozboru (srov. odst. 62 napadeného rozsudku a odst. 39-44 rozhodnutí předsedy žalovaného), případně na potenciální otázky, které by zadavatel v pozici klienta mohl mít. Ty by stěžovatelka jako poskytovatelka právních služeb měla být schopna identifikovat a vysvětlit, aniž by se na ně zadavatel musel zeptat, neboť by jej samotného ani nemusely napadnout. Stěžovatelka tak měla být schopna vyhodnotit, k čemu obsah parametru č. 2 směřuje, a to jak z interpretace samotného pojmu *dotazy*, tak z kontextu zadání. Postup zadavatele nebyl ani nepřezkoumatelný, ani nezákonný.

[63] Námitka týkající se nezákonného hodnocení parametru č. 3 svým obsahem opět rozporuje cíl předmětné veřejné zakázky. S ohledem na to lze plně odkázat na argumentaci v odst. [51] a násl. výše. Námitka není důvodná.

[64] K námitce týkající se nevypořádání argumentů stěžovatelky v řízení o rozkladu proti rozhodnutí žalovaného je třeba upozornit, že stěžovatelka v odst. 73-88 rozkladu

pokračování

především opakuje námitky, které žalovaný, jeho předseda či krajský soud vypořádali na jiných místech svých rozhodnutí, resp. napadeného rozsudku (např. nejasné vymezení pojmu *dotazy*). Ve zbylých případech variuje pro ni stěžejní námitku hodnocení aspektů, které nebyly předem známy (např. zadavatel negativně hodnotil, že stěžovatelka v právním rozboru nevzala v úvahu *praktické problémy*, které se u přímého zadání často objevují – např. *vedení dokumentace* o kontraktačním procesu). K této námitce lze obecně odkázat na argumentaci v odst. [51] a násl. výše. Rovněž je vhodné podotknout, že zadavatel v parametru č. 4 výslovně stanovil, že bude hodnotit, zda „*bylo zadavatelem definované zadání zpracováno vyčerpávajícím způsobem, resp. zda se účastník vypořádal se všemi zadavatelem položenými dotazy [...], zda by[...] práce byla pro zadavatele bez dalšího využitelná, anebo zda by bylo zapotřebí dodatečných objasnění/doplnění.*“ Stejně lze odkázat na zadání právního rozboru, podle nějž se účastník má „*zabývat zejména specifikací jednotlivých kroků, které by měl objednatel učinit, identifikací potenciálních problémových situací spolu s návrhem možností jejich řešení a popisem souvisejících rizik včetně doporučení k jejich eliminaci či alespoň zmírnění.*“

[65] V kontextu citovaného zadání je podle Nejvyššího správního soudu zjevné, že pro zadavatele byla podstatná přiléhavost právního rozboru k potřebám zadavatele, dále jeho úplnost a praktická využitelnost bez dalšího objasňování. Jelikož důležitost řešení praktických problémů ze zadávacích podmínek podle Nejvyššího správního soudu bezpečně vyplývá, stěžovatelka se jim mohla a měla věnovat. Ačkoli v kasační stížnosti tvrdí, že tak učinila (srov. odst. 131), ze zprávy vysvítá, že se její „*návrh praktického postupu [...] příliš neodchyluje od teoretické části*“, přičemž absentují rozборы témat, která stěžovatelka měla odhalit a kterým se měla věnovat více a důsledněji. S ohledem na to Nejvyšší správní soud uzavírá, že námitka není důvodná.

[66] Stěžovatelka nakonec namítá nejednoznačné vymezení pojmů *přehlednost, snadná orientace v textu* a *nižší úroveň uživatelského komfortu* v rámci hodnocení parametru č. 6 právního rozboru. Podle Nejvyššího správního soudu obsah těchto pojmů opět zřetelně vyplývá ze zadání daného parametru: „*zejména snadná orientace v textu, vhodná akcentace podstatných informací, [...] přehledné shrnutí závěrů a doporučení*“. Kromě toho je notoriitou, tím spíše pro odborníky v oblasti poskytování právních služeb, jak vypadá přehledný text, v němž se laik bude snadno orientovat. Námitka proto není důvodná.

III. d) K netransparentnímu přidělování bodů při hodnocení jednotlivých parametrů

[67] Stěžovatelka v posledním námitkovém okruhu uvádí, že není jasné, proč zadavatel při hodnocení jednotlivých parametrů přidělil či strhl právě konkrétní počet bodů. Tím porušil zásadu transparentnosti.

[68] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatelka napadá hodnocení provedené u subjektivních hodnoticích kritérií kvality, u nichž „*není typicky možné jejich popis provést takovým způsobem, aby zadavatel dotčené kritérium do nejmenších podrobností naprosto konkretizoval, resp. dokonce objektivizoval. Tímto postupem by totiž samotné využití subjektivního hodnoticího kritéria pozbylo smyslu, když by pro subjektivní posouzení takto rigidně vymezeného kritéria nezbyl prakticky vůbec žádný prostor. Naprosto detailní popis hodnoceného kritéria, který by prakticky vylučoval možnost jakéhokoliv subjektivního uvážení*

hodnotící komise o míře jeho naplnění, by přitom mohl mít vůči zadavatelům až nepřiměřeně diskriminační charakter. Lze totiž předpokládat, že takový detailní popis by nedůvodně zvýhodňoval určitá řešení oproti jiným, aniž by mezi nimi z pohledu objektivní potřeby zadavatele existovaly relevantní rozdíly,“ (srov. Podešva, V. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2023, právní stav k 16. 7. 2023, dostupné v systému ASPI, k § 115 odst. 1 písm. a); zvýraznění doplněno). K tomu lze odkázat i na již citovaný rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2020, č. j. 4 As 85/2020 - 38, odst. [25], podle nějž *„není nezbytné stanovovat kritéria kvality tak, aby hodnocení nabídek bylo vždy výsledkem matematického výpočtu či jednoznačného měření. V rámci kritérií kvality může zadavatel vznášet řadu požadavků, které nebudou exaktně měřitelné.“*

[69] S ohledem na výše uvedenou argumentaci (srov. odst. [52] a násl.) týkající se nároků na hodnocení při použití subjektivních kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že není-li hodnocení a přidělování bodů při posuzování konkrétních parametrů svévolné, netransparentní, diskriminační či jinak nezákonné, ale je založené na logickém a podrobném slovním odůvodnění, v čem hodnotící komise shledává nedostatky daného návrhu oproti dalším návrhům na základě předem vymezených kritérií, není nezbytné (a někdy ani možné), aby bylo výsledné bodové hodnocení exaktně změřitelné. Jak vhodně upozornil napadený rozsudek (srov. odst. 63), nelze přezkoumávat, zda daným nabídkám bylo přiděleno odpovídající bodové hodnocení (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2004 č. j. 2 A 9/2002 - 62) mj. proto, že subjektivní hodnocení je založené na odborných znalostech a zkušenostech hodnotící komise. Jiná komise by mohla v rámci svého legitimního prostoru pro uvážení hodnotit nabídky odlišně. Nelze proto paušálně určit, jaké bodová hodnota má být dané nabídce správně přidělena, neboť *„v zásadě není možné, aby dva lidé hodnotili podle stejného hodnotícího kritéria vždy shodně a přidělili shodný počet bodů,*“ (srov. odst. 353 rozhodnutí žalovaného).

[70] V projednávané věci přidělovala hodnotící komise konkrétní počet bodů především na základě zadání jednotlivých parametrů v souladu s kritériem stanoveným v zadávacích podmínkách: *„[z]a každou vzorovou práci bude dodavateli v souladu se shora uvedenou metodikou přidělen počet bodů odpovídající míře naplnění jednotlivých shora uvedených parametrů relevantní pro hodnocení vzorových prací.“* Poukázat lze například na hodnocení parametru č. 2 právního rozboru, v jehož rámci zadavatel strhl stěžovatelce 4 body z 10 možných. Vytknul jí přitom, že její právní závěry *„jsou jednoznačné a srozumitelné, avšak jedná se většinou o závěry teoretické (citace právních předpisů), jen s minimálním doplněním vlastních závěrů, upozornění, rad či doporučení“* a že *„je pro zadavatele také obtížnější [závěry] v textu právního rozboru nalézt, a tudíž mu právní rozbor poskytuje odpovědi na dotazy související s předmětným kontraktním procesem ve výrazně méně uspokojující míře. S ohledem na uvedené je prováděna bodová srážka ve výši 4 bodů.“* Podobně je vhodné upozornit např. na posouzení parametru č. 5 právního rozboru (Zohlednění relevantní oficiální [autoritativní] rozhodovací praxe v dané oblasti s ohledem na její rozsah i relevanci), při němž zadavatel přidělil stěžovatelce 5 bodů z 10 celkových. Odůvodnil to tak, že *„[p]rávní rozbor zmiňuje jen velmi okrajově rozhodovací praxi ÚOHS v dané oblasti, přičemž vůbec nezohledňuje recentní judikaturu. S ohledem na uvedené je prováděna bodová srážka ve výši 5 bodů.“*

pokračování

[71] Podle Nejvyššího správního soudu tak zadavatel ve zprávě jednoznačně a konkrétně uvedl, jaké nedostatky právnímu rozboru stěžovatelky při posuzování konkrétních parametrů vytýká. Na základě vypočtených pochybení a takto provedeného hodnocení zadavatel uvedl vždy konkrétní počet bodů, který stěžovatelce v hodnocení daného parametru přidělil. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně popsal, že přezkoumává pouze to, zda byl způsob přidělování bodů v rámci jednotlivých parametrů transparentní a přezkoumatelný. Neshledal přitom, že by o transparentní a přezkoumatelné přidělování bodů nešlo, neboť ze slovního odůvodnění je zřejmé, *„jaký počet bodů a z jakého důvodu byl hodnoceným nabídkám v rámci jednotlivých parametrů hodnocení přidělen,“* (srov. odst. 356). Jeho předseda s tímto názorem souhlasil, neboť zadavatel popsal, *„v čem konkrétně je nabídka vybraného dodavatele hodnocená vyšším počtem bodů v rámci toho konkrétního parametru lepší, tj. proč lépe odpovídá jeho potřebám a nastaveným zadávacím podmínkám a co mu naopak u nabídky navrhovatele chybí, tzn., v čem spatřuje její nedostatky. Z hodnocení zadavatele tak, jak bylo provedeno, je jasné, jak bodové rozestupy v rámci hodnocených parametrů odpovídají kvalitám podaných nabídek,“* přičemž *„nelze přidělené body označit za „nahodilé“, když jejich přidělení má oporu v provedeném hodnocení,“* (srov. odst. 55 jeho rozhodnutí).

[72] Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí. Z provedeného hodnocení je zřejmé, jaké nedostatky hodnotící komise v právním rozboru stěžovatelky spatřovala a jak jej posoudila oproti právnímu rozboru vybraného dodavatele. Stejně tak z něj vyplývá, jak právní rozbor obstál ve světle jednotlivých parametrů, jejichž naplnění bylo stěžejní pro přidělování bodů. Žalovaný, jeho předseda ani krajský soud v tomto hodnocení neshledali porušení zásady transparentnosti, rovného zacházení, ani jiný rozpor se zákonem. Nejvyšší správní soud je rovněž toho názoru, že hodnocení komise není zjevně svévolné, ale založené na logickém odůvodnění, proč stěžovatelce vytýká konkrétní nedostatky, proč jsou pro zadavatele opomenuté aspekty důležité, a že jsou proto důvodem pro stržení bodů při posouzení daného parametru. Nejvyšší správní soud v tomto postupu zadavatele nespatřuje rozpor s výše popsány mi kritérii hodnocení. Lze tedy uzavřít, že i poslední námitka stěžovatelky je nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[73] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[74] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení má v řízení o kasační stížnosti právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Osobám zúčastněným na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto (za použití § 120 s. ř. s.) nemají právo na jejich náhradu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné

(§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. června 2024

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu